

at behandle Kommunerne og private Ejere forskelligt, den, at Kommunen og den private ikke besidder deres Ejendom i samme Øjemed, til samme Anvendelse og Brug. Den private Mand besidder som normal Regel selvfølgelig sin Ejendom i det Øjemed at faa en Indtægt, en Vinding deraf. Kommunen derimod besidder som Regel sin Ejendom i det Øjemed, at den skal være til almen Nytte, ikke umiddelbart med det Maal for Øje selv at have direkte Indtægt deraf. Der kan være Undtagelser herfra, og for saa vidt saadanne Undtagelser fremtræde skarpt og bestemt, kan der blive Grund til at behandle kommunale Ejendomme som private. Dette gaar Lovforslaget ogsaa ud paa. Hvis en Kommune ligger inde med Ejendomme, der ligesom privat Ejendom benyttes til Landbrug, Havebrug eller Skovdrift, samt Bygninger, der anvendes til Udleje, skal Kommunen svare Skat til Staten af disse Ejendomme ganske som en Privatmand. Men naar dette ikke er Tilfældet, naar Ejendommene ligge hen og kun benyttes i almennyttigt Øjemed eller slet ikke benyttes, er det Princippet, at de ikke komme til at svare Skat til Staten, selv om de under andre Forhold eller benyttede paa anden Maade kunde give Indtægt. Hvis man vil følge en anden Vej, kommer man Skridt for Skridt med logisk, uafviselig Nødvendighed til den Konsekvens, at maatte inddrage alle kommunale Ejendomme under Beskatningen og udvide Ejendomsskylden til at omfatte saadanne Genstande, som ingen fornuftigvis tænker paa at belægge med Skat. Udviklingen i det ærede Medlems egne Anskuelser i dette Spørgsmaal er en betegnende Illustration til, hvorledes det ene Skridt her nødvendigvis maa tage det andet med sig. Det Ændringsforslag, det ærede Medlem havde stillet i Fjor ved Ejendomsskyldlovens 2den Behandling, gik ud paa, at kommunale Ejendomme skulde svare Skat, undtagen saadanne, der ikke give Kommunen Indtægt, „saasom Raadhuse, Kaserner, Fattiganstalter, Asyler, Arresthuse, Vandforsyningsanlæg, Belysningsanlæg o lign., samt Lystskove, offentlige Park- og Haveanlæg, Sports- og Legepladser.“ Dette var ved 2den Behandling. Men da det ærede Medlem under Behandlingen blev gjort opmærksom paa, at det vilde blive ganske umuligt at overholde Grænserne imellem, hvad der var Sports- og Legepladser, og hvad der var Fællede, Byggegrunde osv., var det ærede Medlem allerede ved 3die Behandling i Fjor naaet til, at hele Fritagelsen

for alle disse kommunale Ejendomme var strøgen, og at der kun blev tilbage „offentlige Parkanlæg o lign.“ Ved nu forleden Dag at tale derom er det ærede Medlem kommet et Skridt videre, et fuldkommen konsekvent og nødvendigt Skridt, naar man vil følge den Vej, nemlig at Fællede, ogsaa Fællede, som ikke ere benyttede og ikke kunne benyttes til Bebyggelse, skulle beskattes. Fællederne skulle skatte efter den Værdi, de vilde have, hvis de solgtes som Byggegrunde, Fællederne, der ligge hen som de Steder, hvor en Bys, navnlig en stor Bys Beboere, maa hente Lys, Luft og Bevægelse — alt det, man ude paa Landet har gratis. De ere lige saa nødvendige for en Bys Sundhed og Hygiejne som Hospitaler og Doktorer — maaske endog, at de kunne være af større Betydning end Doktorerne. Men hvis man nu vil beskatte Fællederne, hvis man vil hævde, at det er rigtigt, at de skulle beskattes . . . (Afbrydelse) . . . Apotekerne har jeg naturligvis ikke tænkt paa — hvis vi altsaa skulle beskatte Fællederne, uagtet de ikke ere en Indtægtskilde, snarere en tvungen Udgift — meget vel, saa bør ogsaa Parkanlæg beskattes. Østre Anlæg og Ørstedsparken bør beskattes, thi ogsaa de kunne realiseres til Byggegrunde. Saa skulle ogsaa Byens offentlige Pladser beskattes, saa skal Kongens Nytorv beskattes, og hvilke Kapitaler vilde man ikke kunne faa ud af Kongens Nytorv, naar det blev realiseret. Saa skulle ogsaa Boulevarderne beskattes; hvorfor skal man have disse brede Færdselsveje, de kunne meget godt indskrænkes til det halve, den anden Halvdel kunde sælges til Byggegrunde. Og hvorfor skal Kommunen overhovedet have Gader? De kunne jo ogsaa sælges; Kommunen kunde sige til Husejerne: Hvis I ville have Lov til at færdes paa Gaderne, maa I købe dem. Og nu Bygninger. Hvorfor skulle Skoler være skattefri? De kunne jo ogsaa realiseres eller udlejes, og det kunne ogsaa Hospitaler, Kaserner og Fattighuse. Og Københavns Raadhus — tænk hvilken Lejeindtægt der kunde komme ud af det! Og vi kunne gaa videre. Der som alle kommunale Ejendomme af den Art skulle beskattes, hvorfor skulle saa Kirker og Kirkegaarde være fri? Hvorfor skulle Jernbaner, Hayne- og Kanalanelæg og alt det, som for øvrigt fornuftigvis er fritaget for Ejendomsskyld, ikke ogsaa indtages under Beskatningen? Naar man ikke vil holde sig paa det klare og konsekvente Standpunkt, at kun den kommunale Ejendom, som virkelig benyttes paa samme